

ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΙΤΑΛΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ

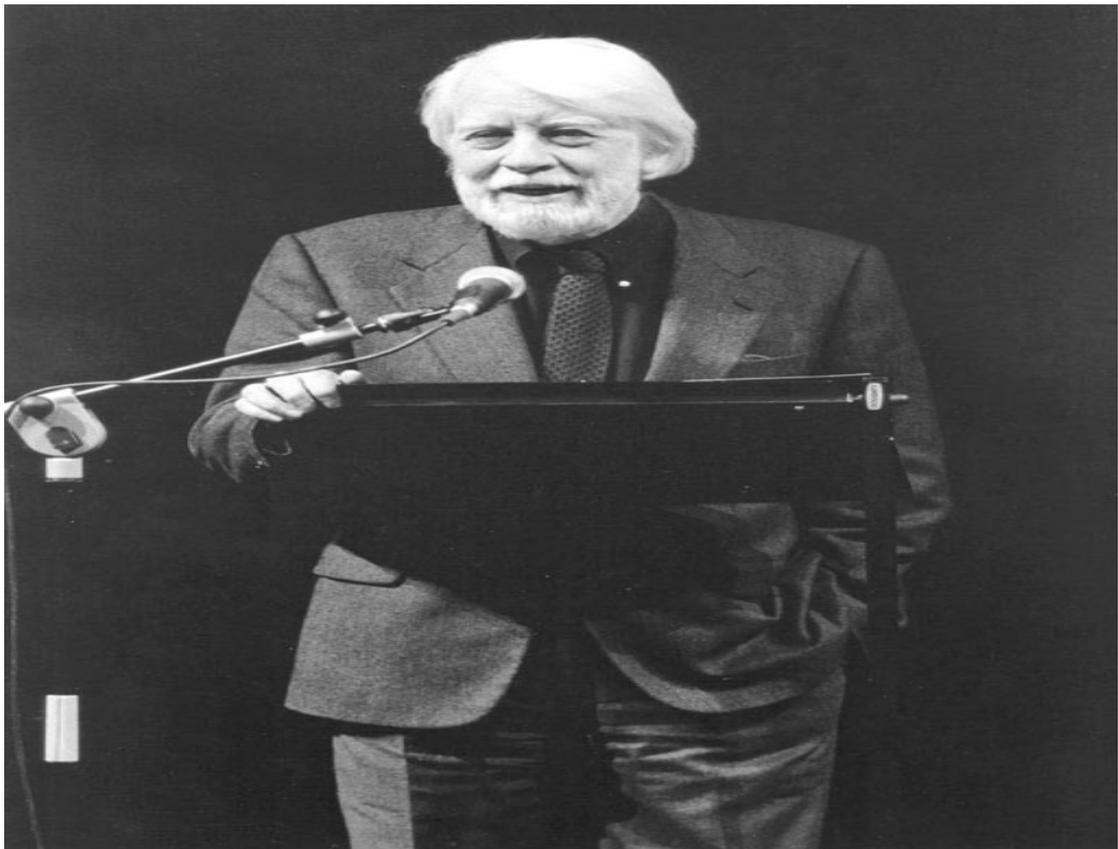
POESÍA ITALIANA MODERNA

2 Ποιήματα του Τζιοβάνι Ραμπόνι

2 Poemas de Giovanni Raboni

Μετάφραση: Σωτήρης Παστάκας

Traducción: Sotirios Pastakas

Giovanni Raboni è nato a Milano nel 1932 ed è morto nel 2004 a Parma in seguito ad un attacco cardiaco. Prima di dedicarsi alla letteratura, ha studiato legge ed esercitato la professione di avvocato. La sua carriera di poeta inizia nel 1961 con *Il catalogo è questo*, presentato da un'introduzione di Carlo Betocchi. Le successive opere di poesia sono: *Le case della Vetra* (1966), *Cadenza d'inganno* (1975), *Il più freddo anno di grazia* (1978), *Nel grave sogno* (1982), *Canzonette mortali* (1987), *A tanto caro sangue: Poesie 1953-1987* (1988), *Transeuropa* (1988), *Versi guerrieri e amorosi* (1990), *Ogni terzo pensiero* (1993), *Devozioni perverse* (1994), *Quare tristis* (1998), *Rappresentazione della croce* (2000), *Tutte le poesie* (1951-1998) (2000), *Barlumi di storia* (2002), *Ultimi versi* (pref. di P. Valduga, 2006). Raboni è stato anche critico teatrale per 'Il Corriere della Sera'. Per il palcoscenico ha scritto anche vari testi, l'ultimo dei quali, *Alceste o la recita dell'esilio*. Notevole anche la sua attività di traduttore di testi importanti come i "Fiori del male" di Baudelaire e di tutta la "Recherche" di Proust.

Ο Τζιοβάνι Ραμπόνι (Μιλάνο 1932 - Πάρμα 2004), μια από τις πιο αντιπροσωπευτικές ποιητικές φωνές της σχολής του Μιλάνου, μας άφησε ένα τεράστιο μεταφραστικό έργο, (οι μεταφράσεις του περιλαμβάνουν τα Άνθη του κακού του Μποντλέρ και ολόκληρη την Αναζήτηση του Προυστ). Ως κριτικός θεάτρου και λογοτεχνίας υπήρξε εξαιρετικά οξύς, στηλιτεύοντας τα ήθη και τα έθιμα της πολιτιστικής βιομηχανίας. Η θυελλώδης σχέση του με την νεαρή ποιήτρια Πατρίτσια Βαλντούγκα είχε προκαλέσει πολλά κουτσομπολιά στους κύκλους του Μιλάνο. Πέθανε από καρδιακή προσβολή στα εβδομήντα δύο του χρόνια.

ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ

Μία, ξαφνικά
σηκώνεται από το κρεβάτι λέγοντας
"αυτό δεν γίνεται να το κάνω". Αναστατώνεται, βγάζει
πράγματα από τα συρτάρια στον απαγχοτισμένο χώρο
ανάμεσα στο κομμό και τις κρεμάστρες, παρά λίγο
να ρίξει το αμπαζούρ, τη λεκάνη - και
περήφανη μες στα παπούτσια της μπροστά στον καθρέφτη
όπου αναδύεται η ομίχλη, κάθε
τόσο αγγίζοντας τα με την παλάμη του χεριού περιχύει
τη λακ-εντομοκτόνο στα μαλλιά.

CONTESTAZIONE

Una, improvvisamente
s'alza dal letto dicendo
"questo non si può fare". E s'agita, tira fuori
roba dai cassetti nello spazio impiccato
tra comò e attaccapanni, a momenti
fa cadere la lampada, il catino – e
fiera nelle sue scarpe davanti allo specchio
dove affiora la nebbia, ogni
tanto toccandoli col palmo della mano infonde
il fissatore-insetticida sui capelli.

ΠΡΟΣΠΑΘΟΥΜΕ ΝΑ ΜΙΛΗΣΟΥΜΕ

Προσπαθούμε να μιλήσουμε
για δύο λεπτά ενώ κάποιος τακτοποιεί
τις κουρτίνες στα παράθυρα και οι φίλοι
είναι ήδη στις σκάλες. Έχουμε πάντα
λίγο χρόνο να λογαριαστούμε
με τους νεκρούς. Και έτσι λέω
στη μητέρα μου να κάνει υπομονή - αυτή
που ακόμη κι ετοιμοθάνατη
ήθελε να ξέρει πώς πέρασα το βραδινό μου ...

CERCHIAMO DI PARLARE

Cerchiamo di parlare
in due minuti, mentre qualcuno aggiusta
le tende alle finestre e gli amici
sono già per le scale. Sempre c'è
poco tempo quando dobbiamo fare
i conti con i morti. E così dico
a mia madre di aver pazienza – a lei
che vicina a morire, ancora
vuol sapere com'era la mia cena...

